

DVE LETI JE OD SMRTI ALPINISTA SLAVKA SVETIČIČA

OBUJANJE SPOMINOV NA PRIJATELJA

TINA HORVAT

Dne 3. julija bosta minili natanko dve leti, odkar nas je iz daljnega Karakoruma dosegla vest, da je pri poskusu solo vzpona preko zahodne stene Gašerbruma nesrečno izginil **Slavko Svetičič**. Če smo se nekateri še nekaj dni slepili, da se mu ni zgodilo tisto najhujše, da se bo morda le od nekdaj pojavil in celo, da nas je Slavček samo malo potegnill in da se bo ves nasmejan oglasil iz kake eksotične dežele, smo hkrati tudi vedeli, da so to le naše skrite želje, slaba tolažba, plod boleče domišljije...

Odšel je tako, kot je tudi živel — za večino skoraj neopazno in skromno, preskromno.

Čas pred nesrečo, ki nam je dokončno vzela dobrega prijatelja in vodilnega alpinista v svetovnem merilu, prav gotovo ni bilo njegovo najlepše obdobje. Ko ga je leta 1993 v južni steni Anapurne pobral plaz, kar je po čudežnem naključju preživel, je moral vse začeti znova. Kot otrok, ki se uči hoje, je po številnih zdravstvenih terapijah znova »splazal«. In še ne leto dni po nesreči opravil prvo solo ponovitev (in drugo ponovitev nasploh) smeri Extreme Dream Walkerjevega stebra v Grandes Jorasses, kar je bil takrat priznana tehnično najzahtevnejši ledni vzpon v Centralnih Alpah, če ne na celem svetu. Če mu je Anapurna vzela moč in zdravje, mu trme prav gotovo ni. Kdo drug bi morda nesrečo na Anapurni razumel kot jasen namig usode, naj preneha z ekstremnimi vzponi, toda ne Slavc! Kako bi sploh lahko živel brez vrtočavih višin, ko pa so bile te edini svet, v katerem se je dobro znašel, veliko bolje kot v nižinah!

Na prvi pogled tih in nepristopen se je dobro počutil le v kavbojkah in plezalni opremi. Jezik se mu je razvezal šele kasneje, ko je kaj dobrega preplezal. In v družbi ne ravno številnih dobrih prijateljev. Bil je individualist in še trmast povrh, tako da ga marsikdo ni povsem dobro razumel. Njegovi pogledi so se marsikdaj kresali s pogledi drugih, pa se niti ni posebej trudil, da bi dokazoval svoj prav.

Bili so časi, ko so se vrhunski in tudi malo manj vrhunski vzponi primerno proslavljali, pa naj je bilo to v Tren-

Slavko Svetičič

Na Slavčevi prekratki alpinistični poti se niza preko 1200 vzponov, med katerimi izstopajo številni prvenstveni in ekstremno težki solo vzponi v vseh večjih gorstvih sveta. Še posebej pomembna je njegova vloga v Centralnih Alpah. Bil je edini, ki je vedno znova in dolga leta nepretrgoma »presenečal« v najtežjih smereh z malo ponovitvami. Že daljnega leta 1984 je v šestih dneh opravil s tremi problemi Alp (Eiger, Matterhorn, Grandes Jorasses), temu podvigu pa so sledili številni drugi, med katerimi najbolj izstopata prvenstvena Maniua in že omenjena Extreme Dream v Grandes Jorasses. Njegovi najpomembnejši dosežki izven Evrope pa so vzponi v Aconcagui, El Capitanu, Cerro Torreju, na Novi Zelandiji in v Himalaji.

Vabilo na spominski tabor Slavka Svetičiča

Srečanje bo na planini Zapotok v Trenti, in sicer od petka, 4. julija, do nedelje, 6. julija. Hrano in spalne vreče prinesite s seboj, za pijačo bo delno poskrbljeno. Zaradi boljše organizacije sprejema telefonske prijave Tina Horvat na tel. št. (061) 742-288, najava srečanja pa bo tudi v Alpinističnih novicah v Delu.

ti, Paklenici, Chamonixu, Južni Ameriki ali na Himalaji. Tudi tisti, ki ga sicer niso mogli spoznati, so lahko ugotovili, da pravzaprav sploh ni tako nedružaben, kakor je bil videti ob prvem srečanju. Ko je leta 1986 prejel Bloudkovo nagrado za »Peklenko Diretissimo« v Cerro Torreju, nam je naslednji dan pripovedoval, kako nerodno mu je bilo, ker si je moral obleči lepo obleko. Vso pot od domačega Šebrelja do avtobusne postaje se je skrival, da ga ja ne bi kdo videl.

Materialne zadeve ga niso zanimale, razen tistih nujnih, ki so mu zagotovile, da je lahko plezal. Leta 1984 je pustil službo orodjarja v ETA Cerkno in se posvetil samo plezanju. Morda bi se bolje znašel v časih, ko denar še ni bil vladar osvajačev nekoristnega sveta. Bil je preveč skromen, da bi se v tekmi za denar znal

postaviti zase. Imel pa je svoj prav in ne poznam človeka, ki bi ga bilo težje prepričati v obratno kot Slavca. Ciljev mu nikoli ni zmanjkalo in njim je posvetil vse, vendar nikoli na račun drugih. Tudi diplomat ni bil. Govori se, da je znana francoska firma po njegovih navodilih izdelala nov tip cepina, direktor firme pa ga je hotel odpraviti s skromno miloščino. Slavc, ki mu ponosa ni manjkalo, je bil tako užajen, da mu je taisti cepin pred nosom do ročaja zapičil v dragoceno leseno mizo in demonstrativno zapustil pisarno. Imel je pač ti-

sto, česar mnogi nimajo in je verjetno prav zaradi tega dobil kakšno poleno več pod noge, kot si je zaslužil.

Ker nas je vsaj nekaj takih, ki smo imeli Slavčka iskreno radi, ker lahko s ponosom rečemo, da je bil naš prijatelj in ker ga neizmerno pogrešamo, je skrajni čas, da se mu na neki način oddolžimo. Dolgo smo potrebovali, a bolje pozno kot nikoli. V znak našega spoštovanja in bolečine, v znak lepega spomina in želje, da se zopet srečamo, se bomo v začetku julija dobili na planini Zapotok v Trenti z upanjem, da bo tako vsako leto.

GORNİK, KI GA POZNA MO IN KOT GA JE PREDSTAVILA TVS

PORTRET MARJANA KERŠIČA-BELAČA

V torek, 13. maja, je slovenska nacionalna televizija v elitnem času, takoj po osrednjem dnevniku, predvajala 50-minutni portret kiparja in alpinista **Marjana Keršiča Belača**. V Vikend magazinu, tedenski prilogi Dela in Slovenskih novic, je novinarka **Lilijana Resnik** takole napovedala to oddajo:

»Interne projekcije televizijskih novitet na TV Slovenija so začele postajati pravi mali medijski dogodki in priložnost za spoznavanje in druženje z ljudmi najrazličnejših profilov. Obiskovalci se na projekcijah zberejo odvisno od vsebine filmskega projekta. Tako so, denimo, na projekcijo filma »Preobrazba«, ki prikazuje terapevtske metode **dr. Janeza Ruglja**, prišli nekateri od njegovih pacientov. Na teh projekcijah je tako mogoče srečevati najbolj običajne ljudi, pa tudi izjemne umetnike, kot sta **Alan Hranitelj** in **Pino Mlakar**, režiserje, znanstvenike. Včasih, čeprav je najpogosteje silno težko odkrivati, po kakšnih zavitih poteh do tega pride, pa na projekcije zaidejo tudi politi-

ki. Predstavitve »Kriminalnih zgodb« si je ogledal tedanji slovenski notranji minister **Andrej Šter**.

Vendar tako prominentnega obiska, kot je bil ob projekciji portreta kiparja in alpinista **Marjana Keršiča-Belača** (scenarista in režiserja **Staša Potočnika**), doslej na teh internih projekcijah še ni bilo. Te predstavitve se je udeležil predsednik republike **Milan Kučan**. Napovedano, tako da je bilo nemudoma treba izprazniti stol v prvi vrsti pred tv ekranom. Tisti, ki se na teh projekcijah ponavadi držimo silno resno, smo vendarle dobili priložnost, da smo si ob razvoju dogodkov čisto na tihoma dovolili kakšen smehljaj ali dva. V kratkem se je namreč v projekcijski dvorani zbralo nekaj bolj znanih ljudi s TV, recimo **Drago Pečko**, **Jaroslav Skrušny** in drugi, ki jih je na projekcijo očitno takoj odposlal »vrhovni štab« TVS. No, dveh uglednežev, generalnega direktorja **Janeza Čadeža** in glavnega urednika **Janeza Lombergerja**, pa v projekcijsko dvorano vendarle ni bilo. **Jani Virk** je bil tam po uradni

Do pred nedavnim je bil Marjan Keršič-Belač skoraj vsako jesen eden od vodnikov najstarejše množične planinske manifestacije »Sto žensk na Triglav«, med zadnjim vodenjem pa je na sedlu Dolič napravil tole bravuro.

Foto: Joco Žnidaršič